

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mater Amoris Et Doloris

Ginther, Anton

Augustæ Vindelicorum, 1711

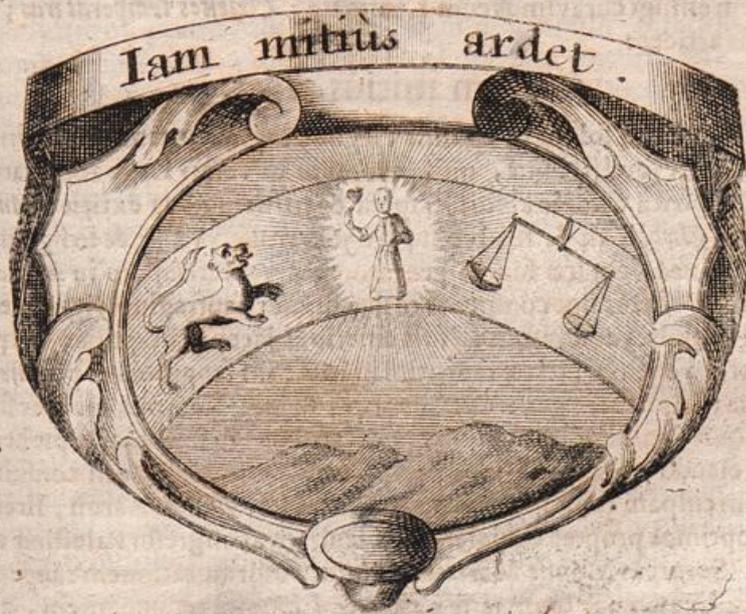
VD18 15312348

Consideratio XIII. Mater Amoris & Doloris Verbo gravida mitum in modum iratum Numen peccatoribus placavit. Emblema. Sol in Zodiaco signum Virginis pertransiens cum inscripto: Jam mitius ardet.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47286](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47286)

CONSIDERATIO XIII.

Mater amoris & doloris Verbo gravida, mirum in modum iratum Numen peccatoribus placavit.

Visitavit nos oriens ex alto Luc. 1. 78.

1. **D**urities in Sacris Litteris felicissimus Christi in carnem adventus orienti Soli comparatus est. Ita Malachias: *Orietur vobis timentibus nomen meum Sol iustitiae, & sanitas in pennis ejus; & Zacharias: Visitavit nos Oriens ex alto; hoc est, prout exponit S. Vincentius Ferrerius: S. Vinc Ferrer. 5. pest. Latate.* *Visitavit nos Oriens ex alto in incarnatione, ad instar solis illuminando mundum.* Solet autem sol, velut supremus astrorum monarcha mirum in modum annum & tempora distribuere; hinc cum remotissimus à nobis est, & domum Capricorni, Aquarij & Piscatoris in Zodiaco ingreditur, *Mater Dolorosa.* O asperam

asperam ac tristem hyemem annuntiat. Cùm verò revoluto tempore ad signum Arietis & Tauri divertit, mox amœniora tempora & vernalis referat delicias; si verò stationem Leonis ingreditur, ardentissimus exstat, suâque geminat incendia. Verùm cùm ad signum Virginis divertit, mirum dictu! non modò ardorem suum suaviter temperat, sed & fructus omnes facit maturefcere, & universæ naturæ optimam causare temperiem; hinc pro Symbolo nostro solem in signo Virginis divertentem effingi curavimus cum Lemmate: *Cœlestes temperat iras*; vel si magis arridet:

Jam mitiùs ardet.

Per hunc solem in signum Virginis ingredientem rectè Christum Dominum intelligimus, qui, quamdiu in veteri Lege tum naturali, tum Mosaica à nobis absuit, aspera & tristis hyems extitit: *Ante adventum Christi*, ait S. Ambrosius, *hyems erat*. Venit & in signum leonis, ubi ardorem iræ suæ in peccatores terræ terribilem in modum effudit. Testatur hoc commune totius mundi naufragium; ignes de caelo lapsi, quibus etiamnum in suis cineribus jacer Pentapolis; Serpentes igniti ac venenati; terræ repentini hiatus; tot sanguinis in prælijs effusa maria; immissæ in gentes pestilentia, & innumera alia mala ac supplicia, quibus olim iratum Numen peccatorem, in flagranti deprehensum, non claudo sed celeri pede opprimebat. Uxorem Loth consule, ob levem culpam subitanea morte punitam; Moysen & Aaron, licet amicos optimos propter venialem dissidentiam ab ingressu Palestinæ exclusos; Sororem Moysis Mariam ob levem murmurationem candente leprâ castigatam; Prophetam Legi DEI modicè repugnantem, à leone disceptum; Beniamitharum viginti quinque millia ob unius viri delictum gladijs trucidata, quæ plura & similia Divini furoris monumenta cùm aliquando Ezechiel attentiore mente considerasset, humiliter DEUM deprecatus est, ut mitiorem vultum indueret, sed loco responsi tulit: *Non parceret oculus meus, & non miserebor*.

Verùm ubi venit plenitudo temporis, & Sol ille justitiæ, qui est Christus DEUS noster, signum Virginis ingressus est, dum humanam ab ea naturam & carnem assumpsit, mox DEUS iras suas temperare, & miseris mortalibus placari cœpit; ita S. Antoninus: *Sol materialis, inquit, per mundum discurrens, ex signo leonis, quando est perfectissimus calor ejus super terram, intrat in signum Virginis, ad innuendum, quòd Sol justitiæ Christus DEUS noster ex tempore Veteris Testamenti, quando DEUS*

S. Antonin
4. tit. 15.
6. 22.

ultionum

ultionum puniens terribiliter peccata ex ferventissimo amoris calore intrans in uterum Virginis, totus factus est benignus, suavis & humanus.

2. Pulcherrimam de hac veritate figuram nobis exhibent Sacrae Litterae. Considera anime mi! quam magnificus ac terribilis olim fuerit adventus DEI, cum de caelo in prae-rup-tum Sinai montem descendit, ut ibidem populo Israelitico Legem suam intimaret: *Et intonuit de caelo Dominus, & Altissimus dedit vocem suam; grando & carbones ignis.* Ubique tunc audiebantur tonitrua, ubique micabant fulgura, ubique clangor perstre-pabat buccinarum, populo interim univ-erso praeter timore & exspectatione ad radices montis ferè exanimato: *Et totus mons Sinai fumabat, eò quòd descendisset Dominus super eum in igne, &c.* Econtra-riò cum idem potentissimus DEUS & universorum Dominus in medio rubi ardentis Moy-si apparere dignatus est, totum se mansuetum, totum benignum, arque pacificum demonstravit: *Apparuitque ei Dominus in flamma ignis de medio rubi, & videbat, quòd rubus arderet, & non combureretur.* Res miranda & stupore plena! cur DEUS in monte Sinai adeò se terribilem, bellicosum, & majestate plenum exhibuit, ad cujus conspectum ne quidem aliquis Israelitarum audebat missitare, vel ad montem hunc sanctum propius accedere, sed rogabat populus Moy-sen, ut ipse loco omnium ad DEUM loqueretur: *Non loquatur nobis Dominus, ne fortè moriamur.* Econtra in monte Horeb in medio rubi ardentis & incombusti inter ipsas spinas totum benignum se praebuit atque misericordem: *Vidi, inquit ad Moy-sen, afflictionem populi mei in Aegypto, & sciens dolorem ejus descendi, &c.* Quae, obsecro, ratio, & tantorum mysteriorum causa?

Observe anima Christiana! in monte Sinai se DEUS monstravit ut summum Legislatorem ac Judicem, sed in monte Horeb in humili rubo apparens, incarnationem suam voluit praesignari; quid enim aliud per rubum illum incombustum, & in flamma ignis illaesum, praefiguratum fuit, quam SS. Virgo MARIA? Ita sancta Mater Ecclesia: *Rubum, quem viderat Moyses incombustum, conservatam agnovimus tuam laudabilem virginitatem: DEI Genitrix intercede pro nobis, in cuius purissimum uterum, ubi DEUS per incarnationem descendit, & homo factus est, mox totum se benignum, misericordem & compassionem demonstravit.* Ita de Castillo: *In monte Sinai, inquit, nec in umbra adsuit MARIA, sed in rubo erat DEUS velut in conspectu Matris.* Hinc merito Seraphicus Bonaventura SS. Cor Virginis & Matris DEI veram misericordiae venam appellavit, quippe quae stillavit è cordis ve-

nulis purissimi sanguinis guttas, quibus formaretur Christus, ad misericordiam eximè propensus, &c.

Psal. 28. 6.
S. Isidor.
lib. 12. cap. 2

3. Hanc veritatem eleganti Symbolo adumbravit Jethæus Rex & Vates, dum Messiam, dilectum DEI Filium in carne venturum, unicorni, seu monoceroti assimilavit: *Et dilectus quemadmodum Filius unicornium.* De hæc animali recenset S. Isidorus & alij, quòd inter omnia animalia sit ferocissimum, & insuperabili virtute præditum, quod nec blanditijs, nec minis, nec telis ob duram pellis loricam, nec alio humano labore ac studio capi potest; sed cum venatores illi Virginem castam ac speciosam, eleganti vestimentorum apparatu condecoratam, & odoriferis imbutam aromatis in deserto proponunt, mirum dictu! mox omni ferocitate deposita, in suavem illius odorem currit, atque in ejus sinum placidè sese demittens, somnum capit, in quo ad instar agni mansuescit, facilique conatu capitur, & vitâ unâ cum cornu (quo nihil pretiosius aut præstantius juxta medicorum effatum contra venenum esse solet) privatur, cui unicorni, in sinu Virginis placidè quiescenti, quidam Academicus non incongruè pro Lemmate inscripsit: *Virgineo placatur amore; & alius: Cum Virgine cicur:*

Num. 23. 22.

O beatissima Virgo! tu illa castissima puella es, omnium mortaliu Sanctissima, cujus purissimum Cor ob peculiarem omnium virtutum fragrantiam ipsum immensum Numen, *cujus fortitudo similis est rhinocerotis,* de summo cælo è sinu Patris ad se in terram atraxit, ut non tantum homo fieret, & de virgineo sanguine carnem assumeret, sed & tandem pro bono generis humani in ara crucis innocens immolaretur victima, ubi nobis *cornu salutis,* hoc est SS. crucem, præsentissimum contra omne peccati virus remedium ac pharmacum ad medelam

Psal. 28. 6.

reliquit: *Dilectus quemadmodum filius unicornium.*

Judic. 16. 18.

4. De fortissimo Samsonè refert Judicum Liber, quòd in sinu Dalilæ omnem suam fortitudinem ac corporis robur amiserit, unde facilè à Philistæis captus, ligatus & in servitutem redactus est: *At illa dormire eum fecit super genua sua, & in sinu suo reclinare caput,* &c. Ignosce ô Sacratissima Virgo, & Mater intemerata, si dixerò, ipsum Omnipotentem DEUM, sub quo curvantur, qui portant orbem, in sinu tuo inermem & imbecillem factum, omnique fortitudine ac robore spoliatum, *quia ab eo tempore,* prout rectè insinuat S. Chrysologus, *amari maluit, quàm timevi.* Audi & doctissimum Alphonsum Salmeronem: *Stille cordis humani,* inquit, *præsertim Cordis Virginis mitissimi, sunt præ quovis alio totius corporis sanguine dulcissima, suavissima, & velut ex pietate compositæ: & ideo, cum Filius DEI ex hoc sanguine suam formavit humanitatem,*

S. Chrysol.
ser. 7.
Alphonf.
Salm. To. 3.
Tract. 9.

tatem, quomodo poterat non esse misericors, benignus & compassivus, qui ex compassione & misericordia *MARIÆ* Matris suæ erat compositus, &c.

5. Vis plura hujus veritatis argumenta? Sponsam audi, & considera, nunc dilectum Sponsum suum fasciculo myrrhæ, nunc botro Cypri assimilantem: *Fasciculus myrrhæ*, inquit, *Dilectus meus mihi*, inter ubera mea commorabitur; & mox in sequenti versu subjungit: *Botrus Cypri Dilectus meus*. Mirabile dictu! & res digna notatu! quid ais ò Sacra Sponsa, quòd fasciculus myrrhæ & simul botrus Cypri sit tuus Dilectus? Quid amarius myrrhæ, & quid dulcius Cypri botro? Quomodo conveniunt amarum & dulce?

Ad dilucidandum hunc conceptum apprimè inservit, quòd Medici & Philosophi de prolis ablactatione tradunt, quæ à matris lacte, simul & de natura, & moribus ejusdem ut plurimum hæreditare assolent. Romulum & Remum considerate à lupa lactatos, & simul feros ejus ac brutales mores induentes. Sic Tiberius Nero cur bibulus factus sit, causam Scriptores ejus bibulæ nutrice adscribunt. Et Caligula cur adeò ferax & sanguinolentus evaserit, causam ejus altrici imponunt, quæ, dum infanti lac præbuit, mamillas suas simul recenti humano sanguine consperxit, sicque lac cum sanguine infans potavit.

Ò dulcissima Virgo & Mater inremerata! quàm longe suaviora ac mitiora fuerunt tua castissima ubera, quibus cœlorum Regem ac Dominum universorum lactasti: Nihil hic austeri, nihil fellis, nihil amaritudinis reperiendum erat, sed totum Cor tuum nil nisi perfectissimum amorem, & summam spirabat clementiam ac benignitatem; quin igitur mirum est, quòd dulcissimus *JESUS* tuus etiam tam amabile, tam benignum, tam gratiosum ac pacificum Cor à te hæreditaverit: Quænam enim major sympathia fuit, aut esse potuit, quàm quæ in *SS. CORDE JESU & MARIÆ* extitit? Si verum est, quod tradunt Jurisconsulti, filios ut plurimum matrizare, non potuit optimus *JESUS* non penitus matrizare, dum tu illi & Mater & Pater fuisti, & sic quodammodo una utriusque complexio, unum cor & naturæ identitas extitit. Ita pulcherrimè B. Petrus Damianus: *DEUS*, inquit, *inest uni creature, videlicet MARIÆ Matri suæ identitate, quia idem est cum illa; hic taceat, & contremiscat omnis creatura, & vix audeat aspicere tantæ dignitatis immensitatem. Habitat DEUS in Virgine, cum qua naturæ habet identitatem, &c.*

Ex his prudens Lector, facile erues solutionem prioris argumenti, quòd piensissimus *JESUS* à Sponsa fasciculo myrrhæ & simul botro

Rich. à S. Laur. lib. 4. de Laud. Virg. Cypri fuerit comparatus: Fascilus myrrhæ ait Richardus à S. Laurentio, fuit Christus in Lege, dum tunc DEUS cum impijs ac scelestis peccatoribus sine mora, & vehementi cum impetu proruebat ad supplicium; sed nunc in Lege gratiæ DEUS & Homo Christus hærens in utero ac inter ubera virginea dilectissimæ Matris suæ factus est velut maturus Cypri botrus mitis ac dulcis, misericors & compassivus erga miseròs mortales, dum nunc omnes non tantum justos, sed & peccatores ad SS. Cor suum peramanter ac suavissimè invitat: *Venite ad me omnes, &c.* O sanctissima Virgo, quantum tibi obligatus est universus terrarum orbis, dum non dumtaxat, prout loquitur S. Thomas Villanovanus, *DEUM protulisti & hominem, eumque tua pulchritudine & decore è cælis allexisti*, sed & mirum in modum eum peccatoribus placasti, ac propitium reddidisti: *Cum te aspicio*, subintrat hic verè Mellifluus Doctor Bernhardus, *nil nisi misericordiam cerno, nam pro miseris Mater DEI facta es; misericordiam insuper genuisti, & demum tibi miserendi officium est commissum.* O dulce solamen! quis non speret in SS. CORDE MARIE? O quàm innumeri periissent, & jam in æternis arderent ardoribus, si per potentissimam intercessionem hujus suavissimæ Virginis ac Matris DEI non fuissent ab interitu servati!

Esther. 7. 7. 6. Laudent alij, atque super æthera extollant mansuetissimum cor Reginæ Esther, ad quam Aman, cum sibi à Rege malum paratum cerneret, venerabundus accurrens, ad lectulum ejus tremebundus in genua procidit, humillimè rogans, quatenus iram Regis dignaretur temperare, & à se avertere: *Surrexit, ut rogaret Reginam pro anima sua, &c.* Sed nihil impetravit miser & infortunatus, non enim tanta erat hujus Reginæ pietas, ut seipsam vinceret, ac pro inimico suo patrocineretur. O mortales omnes! erigite vos in novam salutis spem, major est misericordia, major amor virginei Cordis MARIE, dum neque infensissimos hostes à se abigit: *Verè Domina*, ait S. Bonaventura, *Regina es misericordiæ, quia non est in hac vita sic desperatus, sic miser, qui non impetres misericordiam salutarem, si ad tuum declinaverit regimen, &c.* Quis igitur de salute desperet? Cerrè ego non.

S. Bonav. in Scim. Div. amor. p. 3. s. 19. Hanc piensissimi Cordis Mariani clementiam jam olim in umbra & figura expertus est Pincerna ille regius in aula Ægyptiaca Pharaonis, qui idèd à perditione & à laqueo mortis tam misericorditer erutus, atque in pristinum dignitatis ac prosperitatis gradum restitutus est, quia speciosam quandam vitem in somno vidit: *Videbam coram me vitem, in qua erant tres propagines, crescere paulatim in gemmas, & post flores*

NUUS

uvam maturefcere, calicemque Pharaonis in manu mea: tuli ergo uvam, & expressi in calicem, quem tenebam, & tradidi poculum Pharaoni, &c. per quam gratiosam vitem sanctus Isichius apposuit beatissimam Virginem ac DEI Matrem MARIAM intelligit, de cujus facundo ac purissimo Corde dulcis ille fructus & verus Cypri botrus, hoc est, Christus JESUS, promanavit, qui in torculari crucis ad ultimam usque sanguinis stillam pro salute mundi expressus est. Audi ipsam SS. Deiparentem: Ego, inquit, quasi vitis fructificavi suavitate odoris. Supra quod Cornelius: Vitis, ait, est Deipara, que uvam pretiosissimam protulit, puta Christum, ex quo in torculari crucis presso, expressum est vinum rubrum, quod inebriat omnes fideles, &c.

7. Cæterum investigant Sacri Doctores, qualis ille calculus ignitus fuerit, quem olim Isaias Propheta vidit ab Angelo in cælo forcipe aurea ab altari, in quo DEO T. O. M. suavissimum & redolentissimum offerebatur thymiana, sublatum, ad cujus Prophetæ oris & labiorum attractum mox omnis ejus iniquitas dimissa est: Et volavit ad me unus de Seraphim, & in manu ejus calculus, quem forcipe tulerat de altari, &c. Ad quod SS. Patres communiter respondent, quod calculus ille ignitus carvunculus fuerit, gemma omnium pretiosissima, ardens & lucens, velut pruna seu carbo accensus, quem Angelus de altari forcipe aurea reverentiæ causâ tulit, & ope illius labia, imò & cor prædicti Vatis mundavit. Juvat hic audire Cornelium à Lapide, qui per præfatum calculum ignitum VERBUM INCARNATUM subaudit: Calculus, inquit, hic nos accendens est Christus, sicut enim ignis unitur carboni, & carbo igni, sic humanitas unita est Verbo, ut Verbum incarnatum sit quasi carbo ignitus: Per forcipem autem illam auream rectè S. Anastasius SS. Deiparam intelligit: Forceps autem Christi per duas pinnulas eum tenens, est intemerata ejus Mater; & quomodo forceps, ? Observa: Sicut enim carbo succensus sine læsione manuum contractari & teneri non potest; ita quondam DEUS (quia Dominus DEUS tuus ignis consumens est) à nulla alia creatura, quam à SS. Matre sua teneri, & placari potuit: Te enim, nec dimittam, supra quæ verba Richardus à S. Laurentio: Te enim, ne scilicet periret peccatores, nec dimittam, sed continuo precum instantiâ furorem ipsius retinebo. Et S. Antoninus Florentinorum Archiepiscopus: In Veteri Testamento, ait, erat DEUS, ut leo rugiens, DEUS ultionum peccatores terribiliter puniens, ut patet exemplis in Sacris Litteris, sed ferventissimo amoris calore in uterum Virginis intrans, factus est totus benignus, suavis & humanus.

Finem

Finem huic Considerationi imponat Abiather Sacerdos, vir mor-
 te dignissimus, quia legitimo Regi suo rebellis, sed ideò à Salomone
 in vita servatus, quia Arcam Domini coram Patre suo Davide porta-
 vit: *Abiathar Sacerdoti dixit Rex: Vade in Anathoth ad agrum tuum;*
3. Reg. 2. 26. equidem vir mortis es, sed hodie te non interficiam, quia portasti arcam
Domini, &c. O pientissima Virgo & Mater! tu es animata illa arca
 Domini, in qua ipse DEUS & Homo Christus per novem mensium
 circulum placidissimè quievit: O quàm multi: exclamat doctissimus
Novarin. in Novarinus, *in infernum essent trusi, nisi hanc portassent arcam in corde*
umbra Virg. suo, &c. O Christiani omnes, præsertim illi, qui aliquando in vita
 sua graviore noxa DEUM suum, summum illud & infinitum Bo-
 num offenderunt, ite, ite ad SS. Matrem vestram, ut vobis iratum
 Numen mitiget, atque reconciliet, non enim est auditum à sæculo,
 quòd ille ab hac dulcissima Deiparente fuerit derelictus, qui devotus
S. Bonav. in ejus servus in vita exitit: *Stim. Div. amor. p. 2. e. 49.* *Non est, ait Seraphicus Doctor, in*
hac vita sic desperatus, cui non impetres misericordiam salu-
tarem, si ad tuum declinaverit regi-
men, &c.

CON-